

Tweegesprek tussen Gert van de Weerd en Henk Schouten

De Profete Ezechiël

Aflevering 28: Ezechiël 36

Teksten op: www.bijbelverklaring.com en
www.family7.nl/programmas/de-profete-ezechiel

Bijbelvertaling uit: Weerd, De Profete Ezechiël

Inleiding Ezechiël 36 – De Aangetaste Eer van God

Het centrale thema van deze perikoop is de aangetaste eer van God. De puinhopen van Jeruzalem en de tempel waren, in de ogen van de omringende volken, een voortdurend bewijs dat de God van Israël verslagen was. Daarin werd zijn naam gelasterd en dat wekte de woede van de Almachtige op. De betekenis van de tekst beperkt zich echter niet tot de tijd van Ezechiël, maar heeft universele trekken. Ten diepste ziet die zelfs tot in de Eindtijd, als de hoge God definitief met zijn vijanden afrekenet (vers 6, 7).

v1 En het woord van Jahweh kwam tot mij, zeggende:

v2 Zo spreekt de Soeverein Jahwe: Omdat uw vijand over u hoera riep - maar ook: De eeuwige hoogten zijn in ons bezit gekomen;

Men geloofde in die tijd dat achter elk land een plaatselijke god stond. De nederlaag van een natie was tevens de nederlaag van hun god. Met de verwoesting van Jeruzalem was dus niet alleen Juda vernietigd. Ook was, voor ieder zichtbaar in de verwoesting van de tempel, hun God ten onder gegaan. Daarom zeggen de omringende volken triomfantelijk hoera. De eeuwige hoogten duiden op de berg Sion, waar de tempel stond. De woonplaats van Israëls God was veroverd.

v3 Profeteer daarom en zeg: Zo spreekt de Soeverein Jahweh: Omdat - ja zeker daarom - u van alle kanten geteisterd en belaagd wordt, waardoor u ten eigendom zult worden van het restant van de heidenvolken; en ook: omdat u het doelwit van boosaardige roddel en lasterpraat van mensen was,

v4 Daarom, o bergen van Israël, hoor nu het woord van de Soeverein Jahweh: Zo spreekt de Soeverein Jahweh tot de bergen en de heuvels, tot de ravijnen en de valleien, maar ook tot de troosteloze woestenij en tot de steden die verlaten zijn, omdat zij voor het restant van de heidenvolken rondom tot plundering en tot spot waren;

v5 Daarom, zo spreekt de Soeverein Jahweh: Voorzeker, daarom sprak Ik in mijn brandende naijver tegen het restant van de heidenvolken en tegen geheel Edom. Want zij maakten mijn land tot een bezitting voor zichzelf - in de vreugde van hun gehele hart, ja met een kwaadwillige ziel -, opdat de grazige weiden geplunderd konden worden.

Gods woord zet de ellende van Juda onthullend neer v3a. Restant v3b ziet op voormalige bondgenoten van Israël. Ook zij hebben zwaar onder de oorlog geleden. Toch hebben zij zich verheugd over de rampspoed van Gods volk (Ezechiël 25:3, 6, 8, 12 en 15). In feite zegt God: Waar halen jullie de moed vandaan zo hoog van de toren te blazen. Hebben jullie zelf ook niet nederlaag op nederlaag geleden? Dat was een oordeel, omdat zij met de vreugde van

hun gehele hart en met een kwaadwillige ziel aan de ondergang van Juda hadden meegewerkt v5b. Dat is boosaardig leedvermaak en zo waren ze Satans werktuig.

v6 Daarom, profeteer nu over het land van Israël en zeg tot de bergen en de heuvels, tot de ravijnen en de valleien: Zo spreekt de Soeverein Jahweh: Zie Mij aan! Ik spreek vanwege mijn naijver en mijn wraak - omdat u geleden hebt onder de smaad van de heidenvolken -,

v7 Daarom, zo spreekt de Soeverein Jahweh: Ik, ja Ik hef mijn hand: Voorwaar, de heidenvolken die rondom u verblijven zullen beslist hun eigen schande dragen.

De smaad van de heidenvolken is het leedvermaak van de heidenvolken, omdat Israëls God de nederlaag geleden heeft. Door die smaad lijdt het volk van Juda ter wille van Gods naam – in vers 7 hun eigen schande genoemd – en daarmee plaatsen de heidenvolken zich onder de wraak van de Almachtige.

v8 Maar gij, o bergen van Israël: Gij zult een tak voortbrengen en deze zal vrucht dragen voor mijn volk Israël, want hun komst is nabij.

v9 Want ziet, Ik ben voor u! En Ik zal op u letten en u zult beploegd en bezaaid worden.

v10 Dan zal Ik het getal van uw mensen vermenigvuldigen - het gehele huis van Israël, ja ieder van hen -, en de steden zullen opnieuw bewoond worden en de ruïnes herbouwd.

v11 En Ik zal het getal van mens en dier op u doen toenemen, ja zij zullen vruchtbaar zijn en talrijk worden. En Ik zal u laten bewonen als in lang vervlogen tijden. Ook zal Ik u meer voorspoed geven dan in enig tijdperk voor u. Dan zult u weten dat Ik Jahweh ben.

v12 Ja Ik zal mensen op u doen verkeren - mijn volk Israël - en zij zullen u bezitten. Dan zult u voor hen tot een erfdeel zijn en nooit meer zult u zo handelen dat hun kinderen weer (van u) geroofd worden.

Ezechiël gaat nu over naar woorden van hoop. Die hebben echter geen grond in verdiensten van Israël. Gods naam is in het geding en de belofte aan Abraham; de eed die Jahweh toen zwoer, Genesis 17:8 NBG Ik zal aan u en uw nageslacht het land, waarin gij als vreemdeling vertoeft, het ganse land Kanaän, tot een altoosdurende bezitting geven, en Ik zal hun tot een God zijn. Vers 8 spreekt van mijn volk (ammi). Dat woord bevat een warme toon, alsof je over geliefde vrienden of familie spreekt. De profetie spreekt ook over de bergen van Israël. Dat is de plaats waar de tempel stond en weer zal staan, in Jeruzalem. Daar liggen wortels van het huis van David. Uit de afgehouden tak van dat huis zal een nieuwe scheut uitspruiten (Jesaja 11:1). Die tak is Jezus Christus en zijn werk is de vrucht waar vers 8 over spreekt.

De woorden want hun komst is nabij duiden geen datum. Er wordt slechts gezegd dat de zegeningen nabij zijn en dat ziet op de geboorte van Jezus. Vers 10-12 zien weer op de Eindtijd – het Messiaanse Rijk. Dan zal God meer voorspoed geven dan in enig tijdperk voor u. Dan zal Jahweh de enige God zijn.

v13 Zo spreekt de Soeverein Jahweh: Omdat men tot u zegt: u verslindt mensen en u berooft de kinderen van uw volk - zo bent u -,

v14 daarom zult u geen mensen meer verslinden, noch uw volk kinderloos maken: spreekt de Soevereine Heer.

v15 Ik zal zorgen dat de hoon van de heidenvolken niet langer op u zal rusten en u zult de smaad van de mensen niet langer ondergaan, noch zult u uw volk nog langer ten val brengen, spreekt de Soeverein Jahweh.

Vers 13 is een variant op Numeri 13:32 Het land waar wij zijn doorgetrokken om het te verspieden, is een land dat zijn inwoners verslindt. Wel, onbedoeld spraken de verspieders profetisch, echter niet over die tijd. Kanaän was toen wel degelijk een land van melk en honing (Numeri 13:27), maar die status was verbonden met een gelovig volk! Toen Israël zich overgaf aan heidense praktijken werd het inderdaad een land dat zijn inwoners verslindt. Dat gold toen en evenzeer in de tijd van Ezechiël.

De hoon van de heidenvolken v15 betreft de jammerlijke toestand van het land, maar belastert ook God. De smaad van de mensen is verdrukking die Joden de eeuwen door hebben ondergaan. In het Messiaanse Rijk wordt daar definitief mee afgerekend. Dan zal Israël zijn gerechte plaats onder de volken innemen.

v16 Ook kwam het woord van Jahweh tot mij, zeggende:

v17 Mensenzoon, het huis van Israël woonde in hun land en zij verontreinigden dat door hun gedrag en door daden die even onrein waren als de menstruatie. Aldus was hun gedrag voor mijn aangezicht.

v18 Daarom stortte Ik mijn wraak (of: woede) op hen uit: Vanwege het bloed dat zij op de grond vergoten en vanwege hun afgoden waarmee zij het (land) verontreinigden.

Het woord menstruatie staat voor alle menselijke 'lichaamsafscheiding'. Bevlekking met sperma, bloed, urine of fecaliën maakte een mens onrein (Leviticus 15). Deze vier hebben één gemeenschappelijke noemer: ze hebben allemaal te maken met de sterfelijkheid van de mens. Uit het sperma komt nieuw leven voort dat het oude vervangt – het is een antwoord op onze sterfelijkheid. Bloed is de zetel van het vergankelijke leven. Urine en fecaliën vertegenwoordigen het bederf, de afbraak. Voor iemand met een volmaakt lichaam zijn deze vier overbodig. Deze gevolgen van de zondeval duiden dus typologisch op de zondige staat van Israël. Gods volk was onrein geworden.

Bloed werd als de zetel van het leven gezien (Leviticus 17:11). Het mocht niet gegeten worden (Leviticus 3:17). Bloed werd ook gebruikt om het verbond met God te bezegelen (Exodus 24:8 en 29:20). Daarmee werd, zichtbaar, een element van leven aan het verbond toegevoegd. Alle zware schuld werd bloedschuld genoemd en die kon alleen met bloed (leven) betaald worden. Daarop is ook de reinigende werking van het bloed van Christus gebaseerd (Romeinen 3:25 en Hebreeën 9:12). Alleen een offer van die grootte was aanvaardbaar ter compensatie van de zondeschuld van de mensheid.

Indien onschuldig bloed vergoten werd, waardoor het op de grond liep, dan 'klaagde de grond' de mens aan (Genesis 4:10) en werd het land ontwijd (Numeri 35:33). Zo zult gij het land waarin gij woont, niet ontwijden, want bloed, dat ontwijdt het land, en voor het land kan ten aanzien van het bloed dat daarin vergoten is, geen verzoening worden gedaan dan door het bloed van degene, die het vergoten heeft.

Uit voorgaande hoofdstukken is gebleken dat de bloedschuld van Israël zeer groot was. Die schuld moest betaald worden. Aangezien Jezus Christus nog niet geboren en gestorven was, stond die weg tot verzoening toen nog niet open. Wat resteert is de woede van God, als onvermijdelijke compensatie voor de wandaden van het volk Israël. Die wraak leidde tot

zowel de ondergang van Israël als Juda. De verwoesting van Jeruzalem en de tempel was daarvan de laatste fase.

v19 Toen dreef Ik hen uiteen onder de heidenvolken en zij raakten verstrooid door de landen. Ik richtte hen overeenkomstig hun gedrag en hun daden.

v20 Maar waarheen zij ook onder de heidenvolken gingen, daar schonden zij mijn heilige naam. Want er werd van hen gezegd: Deze zijn het volk van Jahweh, toch hebben zij zijn land verlaten.

v21 En Ik maakte Mij zorgen om mijn heilige naam, die zij - het huis van Israël - onder de heidenvolken schonden, waarheen zij ook gingen.

De eerste term, dreef uiteen, ziet op de gewelddadige ballingschap van het volk Juda dat verdreven werd naar Babylon, maar ook naar de omringende landen, vooral Egypte. Het woord verstrooid heeft de onderliggende betekenis van uitgestrooid, zoals men met kaf doet. Daar waar het kaf op de grond dwarrelt is het in een mum verdwenen en kan men het niet meer terugvinden. Dat was het lot van de tien stammen, Israël, want Israël werd over vele landen verstrooid en verdween als herkenbare identiteit. Toch is niet het

volk Israël zelf in het geding, maar hun status als Gods volk. Want de nederlaag van Juda en Israël was ook de nederlaag van de God van Israël en Juda. Zo werd Gods heilige naam bezoedeld.

v22 Daarom, zeg nu tot het huis van Israël: Zo spreekt de Soeverein Jahweh: het is niet om uw zaak dat Ik handel, o huis van Israël, maar vooral om het belang van mijn heilige naam die u schond onder de heidenvolken, waarheen u ook ging.

v23 En Ik zal mijn grote naam heilig betonen die geschonden werd onder de heidenvolken. Die ú onder hen ontwijdde! Dan zullen de heidenvolken weten dat Ik Jahweh ben - spreekt de Soeverein Jahweh - wanneer Ik Mijzelf door u heilig betoon voor hun ogen.

De schade die Gods heilige naam opliep, is de hoofdoorzaak dat God ingrijpt ten gunste van Israël. Niet Israël of Juda zelf, want de schuld was niet vereffend. Hetzelfde thema vinden we in Daniël 9:4-18 waarin deze profeet op hartstochtelijke wijze tot God bidt om een keer in Israëls lot te brengen. Ook daar is de enige overgebleven pleitgrond de ontheiliging van de naam van God. Daniël 9:17 (grondtekst):

Nu dan, hoor toch, onze God, naar het gebed van uw knecht en naar zijn smekingen. Richt nú uw aangezicht in goedgunstigheid op uw desolate heiligdom, ten behoeve van uw zaak, O Heer.

De naam van God werd beschadigd door de heidenvolken, jawel, maar de aanleiding daarvoor lag bij het huis Israël zelf (vers 22). Echter, ook het herstel van die naam zal door een keer in het lot van Israël geschieden. Daarmee wordt het enige voorval in de gehele Bijbel, waarvan God zelf zegt dat het zijn heilige naam heeft geschaad, tenietgedaan. Het zal omgebogen worden tot een glorieuze triomf, als het Messiaanse Rijk wordt uitgeroepen en de Messias, Jezus Christus tot koning zal worden gezalfd.

v24 Want Ik zal u uit de heidenvolken te voorschijn brengen en Ik zal u verzamelen uit alle landen en Ik zal u terugbrengen naar uw eigen land.

v25 Ik zal zuiver water op u sprengen en u zult gereinigd worden van al uw verontreinigingen. Ook zal Ik u reinigen van al uw afgoden.

Ook hier wordt weer over twee volken gesproken. Israël (de tien stammen) is als kaf uitgestrooid, dus als identiteit verdwenen. Zij worden weer zichtbaar gemaakt (te voorschijn brengen) tussen de volken, waar zij ook in de wereld wonen.

De Joden (Juda) zijn altijd herkenbaar gebleven, zoals zo schrijnend bleek uit het gemak, waarmee nazi-Duitsland in de Tweede Wereldoorlog Joden oppakte en vermoordde. Zij worden verzameld uit alle landen van de wereld en beide, Israël en Juda, worden teruggebracht naar het Heilige Land. Dat is een proces waar we heden middenin zitten. Echter, voordat het Messiaanse Rijk kan aanbreken zal Israël eerst tot bekering moeten komen. Zacharia profeteert van dat moment in hoofdstuk 12:10 en 11 (grondtekst): *Ook zal Ik de geest der genade en der smeekbeden uitstorten over het huis van David en de inwoners van Jeruzalem. Dan zullen zij opkijken naar Mij, de doorboorde, en zij zullen over Hem rouw bedrijven, want men rouwt over de Enig Geborene; en bitter treuren, want men treurt over de eerstgeboren Zoon.*

Het zuiver water dat Israël rein maakt is de Geest der genade en der smeekbeden. Maar er zal ook echt 'zuiverend' water vloeien in het heilige land; Zacharia 13:1 (grondtekst): *Te dien dage zal het geschieden, dat een fontein geopend zal worden voor het huis van David en de inwoners van Jeruzalem tegen besmetting en verontreiniging.*

Naast de reiniging van de inwoners van het toekomstige Messiaanse Rijk, zal ook het land van al uw afgoden v25 bevrijdt moeten worden; Zacharia 13:2 (grondtekst): *Zo spreekt de Here der heerscharen: Te dien dage zal het geschieden, dat Ik de namen van de afgoden uit het land zal bannen en zij zullen niet meer herinnerd worden.*

v26 *Dan zal Ik u een nieuw hart geven en een nieuwe geest in uw binnenste plaatsen en Ik zal het hart van steen uit uw lichaam wegnemen en u een hart van vlees geven.*

v27 *Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en Ik zal u dat laten doen wat binnen mijn inzettingen valt. Die zult u volgen. Dan zult u zorgvuldig met mijn wetten omgaan en die onderhouden.*

v28 *Dan zult u wonen in het land dat Ik aan uw voorvaders gaf. U zult Mij tot een volk zijn en Ik, Ik zal u tot een God zijn.*

Een nieuw hart ontvangen; dat is wedergeboren worden. Daarover spreekt Jezus met Nicodémus; Johannes 3:3b (NBG): Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het koninkrijk Gods niet zien (= ingaan). Alleen zij die een nieuw hart en een nieuwe geest ontvangen zullen dat koninkrijk kunnen ingaan. Daarmee wordt het gelovig overblijfsel van Israël bedoeld, de erfgenaam van het Messiaanse Rijk. Het blijft echter niet bij een nieuw hart (vers 26). Want zij die het koninkrijk zullen binnengaan ontvangen Gods Geest in hun binnenste. Een nieuw hart en de Geest van God leiden tot het ontstaan van een nieuwe mens die van nature geneigd zal zijn Gods inzettingen en wetten te onderhouden. Dat zal vervuld worden in de gezegende inwoners van het Messiaanse Rijk.

v29 *Zo zal Ik u verlossen van al uw onreinheden. Ik zal roepen om het koren en het overvloedig maken. Dan zal Ik geen hongersnood meer over u brengen.*

Het toekomstige Messiaanse Rijk dat Gods volk beërft, zal een fantastisch vruchtbaar land zijn, met overvloedige oogsten. Het is dan ook God zelf die het koren roept

v30 *Ik zal de vrucht van het geboomte vermeerderen, evenals het gewas van het veld, zodat het niet langer zal voorkomen dat u de schande van hongersnood zult ondergaan.*

v31 Dan zult u zich uw kwade wegen en uw daden - die niet goed waren - herinneren en U zult uzelf verafschuwen om uw zonden en om uw walgelijke praktijken.

Geen heden zonder verleden en dat geldt ook hier. De bewoners van het toekomstige Messiaanse Rijk zullen zich hun verleden bewust zijn en het verafschuwen.

v32 Ik doe dit niet voor uw zaak, spreekt de Soeverein Jahweh, besef dat wel! Wees (daarom) beschaamd en onderga de schande voor uw gedrag, o huis van Israël!

De redding van Gods volk is niet vanwege goed gedrag, maar ondanks hun gedrag. Het zijn onverdiende gunstbewijzen, want de heiligheid van Gods naam vereist dat Israël alsnog tot z'n bestemming komt.

v33 Zo spreekt de Soeverein Jahweh: Ten dage dat Ik u reinig van al uw zonden zal Ik uw steden opnieuw doen vestigen en de ruïnes zullen (dan) herbouwd worden.

De reiniging van Gods volk (vers 25-27) is de deur naar het ontstaan van het Messiaanse Rijk. Dan zal het heilige land een toonbeeld van voorspoed worden (Jesaja 61:4-6).

v34 En het verwoeste land zal gecultiveerd worden, in plaats van er troosteloos bij te liggen voor de ogen van een ieder die er doorheen trekt.

v35 Dan zal men zeggen: Het land dat eens verwoest was is als de hof van Eden geworden. En de steden, de ruïnes die verlaten en verwoest lagen, zijn nu versterkt en bewoond.

De zegeningen betreffen geen tijdelijke voorspoed. Dan zouden we eventueel nog aan de tijd van de Makkabeeën kunnen denken, toen Israël een korte tijd onafhankelijk was (hoewel niet echt voorspoedig). Hier spreekt de profeet over de zegeningen van het Messiaanse Rijk (Jesaja 62:8 en 9).

De profetie is helder en sluit uit dat er reeds een periode geweest is die aan die criteria voldoet. Het betreft dan ook onvervulde profetie die in de Eindtijd tot vervulling zal komen.

v36 Dan zullen de naties rondom u, die zijn overgebleven, weten dat Ik, Jahweh, herbouw wat is verwoest en Ik beplant wat verlaten was. Ik, Jahweh, Ik sprak en Ik zal handelen.

v37 Zo spreekt de Soeverein Jahweh: Bovendien zal Ik zwichten voor de smeekbede van het huis van Israël en dit voor hen doen: Ik zal hen zo talrijk aan mensen maken als schapen.

v38 Zoals de kudden voor de offeranden Jeruzalem (vulden), tijdens de vastgestelde hoogtijden, aldus zullen de verwoeste steden gevuld zijn met kudden mensen. Dan zullen zij weten dat Ik Jahweh ben.

Jesaja 65:21 en 22 (NBG) getuigt erover: *Zij zullen huizen bouwen en die bewonen, wijngaarden planten en de vrucht daarvan eten; zij zullen niet bouwen, opdat een ander er wone; zij zullen niet planten, opdat een ander het ete, want als de levensduur der bomen zal de leeftijd van mijn volk zijn en van het werk hunner handen zullen mijn uitverkorenen genieten.*

Een radicale bekering is de sleutel tot het heil. Pas dan zullen de heilrijke profetieën tot vervulling komen.

Dit is een uittreksel. Voor een veel uitgebreider bespreking verwijzen we naar: De Profeet Ezechiël 1 door G.A. van de Weerd. Copyright: Gert A. van de Weerd; PMI Boeken BV.